

GENA
SHOWALTER

PRVNÍ ŽIVOT

JSOU HORŠÍ VĚCI NEŽ SMRT

Gena Showalter

PRVNÍ ŽIVOT

FIRSTLIFE © 2016 by Gena Showalter

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Překlad © Blanka Rozsypalová, 2018

Obálka © Jiří Miňovský – ARBE, 2018

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2018

ISBN 978-80-7585-824-5 (pdf)

Gena Showalter

PRVNÍ ŽIVOT

Přeložila

Blanka Rozsypalová

VĚNOVÁNÍ

BOHU a JEHO SYNOVI *za inspiraci* (Lukáš 10:2,
MAREK 3:24) *a nekonečnou lásku* (Jan 3:16).

PENNYE EDWARDSOVÉ, *protože je jednou z největších lásek mého života.*

WENDY HIGGINSOVÉ, *kteřá tuto knihu četla
a dala mi skvělou zpětnou vazbu.*

KATIE MCGARRYOVÉ *za skvělý e-mail v ten správný čas.*

ROXANNE ST. CLAIRE, *mé sestře, mé kamarádce, mé
lásce, za všechnu její podporu a povzbuzování.*

JILL MONROEOVÉ, *nejlepší kamarádce, jaká na světě je,
za prostě úplně všechno. S tebou je život lepší. (PS: Tvoje
jméno je schované uprostřed, abys musela bledat, protože
já jsem nejpitomější nejlepší kámoška, babaha.)*

KRESLEY COLEOVÉ, P.C. *a KRISTIN CASTOVÝM a SARAH MASSOVÉ
za to, že jsou nejzábahavějšími lidmi na celém světě.*

MIKOVI *a* VICKI TOLBERTOVÝM, SHANOVI TOLBERTOVI, SHONNĚ
HURTOVÉ *a* MICHELLE QUINOVÉ, *že to se mnou vydrží. Bůh stál
při mně, když jste mě dostali do života. Dobrá, já dostala vás.*

MAXOVI, RILEY *a* VICTORII *za to, že jste takoví,
jací jste. Miluju vás, navždycky.*

DEIRDE KNIGHTOVÉ, *mé manažerce, která
tomuhle projektu věřila stejně jako já.*

LAUREN SMULSKIOVÉ, *protože tuto knihu přečetla
a dala mi úžasnou zpětnou vazbu.*

NATASHYE WILSONOVÉ, *mé editrice, která viděla v ublíku, který jsem jí
poslala, diamant, jenž se z něj ještě může stát. Neskutečně si cením toho,
jak jsi mě podporovala a jak se ti tato kniha a celá série líbila. Pomohla
jsi mi tolika způsoby, že bych musela napsat celou novou knihu, abych je
mohla všechny vyjmenovat. Vždycky jsi pilně pracovala a vždycky jsi mi
dávala skvělá doporučení, ale tentokrát to bylo ještě lepší než kdy jindy.*

Děkuju!

*Byly to časy ze všech nejlepší, byly
to časy ze všech nejhorší, byl to věk
moudrosti, byl to věk pošetilosti, byla to
doba víry, byla to doba nevíry, byl to čas
světla, byl to čas temnoty, bylo to jaro
naděje, byla to zima beznaděje, ...*

CHARLES DICKENS, PŘÍBĚH DVOU MĚST
PŘEKLAD: ZDENĚK URBÁNEK

TROIKA

Od: A_P_5/23.43.2

Komu: L_N_3/19.1.1

Předmět: Tenley Lockwoodová

Kámo. Nějaký upozornění předem by bývalo přišlo vhod. Víte, co to je cvokhaus?

Jestli jste si ještě nezvládl přečíst ty spisy, Nanne, rád Vám připomenu pár hlavních bodů: Jsem pohledný pracovník a mám za sebou skvělý výcvik. Moje druhé jméno by klidně mohlo být Vítězství. Víte, co ale nejsem? Chůva. Hlídaní Tenley Lockwoodové je plýtvání mých mnohých schopností.

Jo, A ŘÍKAL JSEM UŽ, ŽE JE VE CVOKHAUSU?

Při vši účtě bych si radši ramínkem vyrval orgány z těla, než abych tu zůstával s ní. Tímto oficiálně žádám o přeložení jinam.

Světlem k vidění!

Archer Prince

TROIKA

Od: L_N_3/19.1.1

Komu: A_P_5/23.43.2

Předmět: Žádost zamítnuta

Pane Princi,

nejsem žádný Váš kámo. Jsem Váš nadřízený. Oslovujte mě pouze mou hodností, tedy generále, nebo oslovením vhodným v každé situaci, a to pane.

Pro tuto misi jste byl zvolen ze dvou velmi důležitých důvodů. Jste mladý a (očividně) nevyspělý. Ne bez urážky. Naši starší pracovníci se se slečnou Lockwoodovou nedokázali sžít, ale vám by to nemělo dělat problém.

Když už jsme u toho, dělejte slečně Lockwoodové chuťvu dál, nebo Vám orgány z těla vyrvu sám.

Zároveň očekávám, že mi každý den budete podávat zprávy. Nepřeháním, když říkám, že je životně důležité ji přesvědčit, aby s naší říší uzavřela dohodu.

Světlem k vidění!

Generál Levi Nanne

TROIKA

Od: A_P_5/23.43.2

Komu: L_N_3/19.1.1

Předmět: Trhněte si (a já JSEM vyspělej)

Vážený pane,

být pracovníkem je sice pod vaši úroveň, ale nejste Vy náhodou jeden z těch „starších“ chlápků, co to s tou holkou nezvládli? Jen tak pro informaci. (A připravuju vás na to, že až uspěju, tak Vám to budu neustále připomínat.) Každopádně, jsem hodnej malej robot, pane, takže samozřejmě udělám to, co po mně chcete. Pane. Ale jde o jednu věc, pane. Jestli to tu budu ještě chvilku muset zvenčí sledovat nebo poslouchat, tak si do očí naliju bělidlo a uši si propíchnu tužkou. Chci svou ulitu a chci se dostat DOVNITŘ toho cvokhausu. Pane.

Tady ještě máte první zprávu, jak jste chtěl. Teda, jak jste o ni tak hezky požádal. Pane. Během místní verze tvůrčího psaní měla vaše milovaná napsat báseň na téma jejích pocitů o životě. Příkládám kopii, ať se můžete podívat. Vyzývám Vás, abyste po přečtení neskákal z okna.

*Koncem je hrob
Nikdy neuznám, že
Z řetězů, které mě poutají, jsem byla vysvobozena
Vím, že
„Smrt přichází o vítězství“,
je lež, protože není větší pravdy než:
„Život je beznadějný“.*

Musím říct, že si úplně nemyslím, že tady slečna Emo Temná se hodí k nám do Troiky. Vím, já vím. Milujeme nelíbezný. Bojujeme za chabé. Nepotřebuju přednášku. Jen mi řekněte, proč je tak životně důležitá.

Váš pokorný služebník

TROIKA

Od: L_N_3/19.1.1

Komu: A_P_5/23.43.2

Předmět: Báseň, mimo jiné

Není to tak, že bych to nezvládl, chlapče. Uvolnil jsem místo pro Tebe. To je rozdíl. Chceš uspět? Nauč se to. Ulitu očekávej v 08.00. Ovšem ne tu Tvou. Vybral jsem jednu z GenPopu. A než odpovíš tvým typickým způsobem: „Generální populace? To si děláte srandu (dramatická odmlka), pane?“, ušetři prstům námahu s psaním. Neposílám Ti to, co chceš. Posílám Ti to, co potřebuješ. Později mi třeba poděkuješ. A co se týká té básně, slečna Lockwoodová chápe, že každý příběh má dvě strany. Proč to nechápeš i Ty? Zkus si ji přečíst znovu. Tentokrát začni číst odspodu. A, pane Princi, to, že musím říkat, co je na té holce výjimečné, znamená, že bych Tě měl objednat na ránu sbíječkou do hlavy. Zkuste se zamyslet nad těmito nápovědami: Světlo. Přivadeč. Ztráta... tma.

A ještě jedna nápověda: Idiot. Znovu, ne bez urážky.

TROIKA

Od: A_P_5/23.43.2

Komu: L_N_3/19.1.1

Předmět: Čtyři věci

- 1) Pane Kámo. Nechci poukazovat na očividný nedostatek inteligence, ale Tenley Lockwoodová nemůže být Přiváděčka. Už nejste nejmladší, tak jste asi zapomněl, že Přiváděče vždy vychovávají rodiče z Troiky. Právě přiváděči jsou ze všech od začátku do konce ti nejloajálnější.
- 2) Dobrá, dobrá. Přečetl jsem si tu báseň od konce na začátek, takže teď chápu tu vaši teorii, že „každý příběh má dvě strany“. To ale neznamena, že ta báseň je dobrá. Ani se nerýmuje.
- 3) Ta ulita dorazila a upřímně si myslím, že Vás nenávidím. Jsem zosobnění mužské agrese a Vy ode mě očekáváte, že budu vystupovat jako holka? Nikdo není dost hloupej na to, aby takovýhle frašce uvěřil.
- 4) Myriad sem poslal Killiana. Je celej mrzutej, schovává se tu v přítmi a sleduje tu holku. Dáváte mi povolení ho zneškodnit?

TROIKA

Od: L_N_3/19.1.1

Komu: A_P_5/23.43.2

Předmět: Povolení přijí... Zamítnuto! (Uznej, že Ti Tvoje holčičí srdíčko poskočilo.)

Znáš naše zákony stejně dobře jako já. A co je v jádru našeho druhého nejdůležitějšího nařízení? Musíme pro dobro lidu zapomenout na naše osobní msty. Jsi jeden z nás. Dělej svou práci. Na ničem jiném nezáleží.

MYRIAD

Od: K_F_5/23.53.6

Komu: P_B_4/65.1.18

Předmět: Můj nový úkol

Hezká a šílená. Takový mám rád. Tenley Lockwoodovou mám v kapse.

Moc je právo!

Killian Flynn

MYRIAD

Od: P_B_4/65.1.18

Komu: K_F_5/23.53.6

Předmět: Projevte trochu úcty!

O té dívce budete buď mluvit s úctou, nebo o ní nebudete mluvit vůbec.

Už tak mám chuť Vás z této mise stáhnout, pane Flynne. Vlastně vůbec nevím, jak mě mohli generálové přesvědčit, že zvládnete to, co ještě nikdo před vámi. Jste na to příliš mladý a Vaše metody práce byly vždy nevhodné. Ale tentokrát nic takového! Přesvědčíte tu dívku, aby s námi uzavřela smlouvu, ale kalhoty budete mít celou dobu zapnuté. A ne, že selžete. My ji potřebujeme.

Moc je právo!

Paní Pearl Bennetová

MYRIAD

Od: K_F_5/23.53.6

Komu: P_B_4/65.1.18

Předmět: Já a selhat? Rozhodně ne v tomhle životě. Haha, chápete?

Předtím Vám moje metody nikdy nevadily a záleželo Vám jen na výsledcích. Tak co se změnilo? Co je na téhle holce tak důležitého? Jestli máte nějaké podstatné informace, buďte tak hodná a podělte se o ty informace se zbytkem třídy.

A jen abyste věděla, my nikoho nepotřebujeme. Jsme silnější než kdy dřív a je nás dvakrát víc než lidí z Troiky. Navíc ta holka je v podstatě jen taková naše součástka – je pro nás podstatná, to jo, ale ne nepostradatelná. Ale bez obav, madam. Zařídím, aby to podepsala. A udělám to podle sebe. Jako vždycky.

Mimochodem, Troika sem poslala Archera. Chystám se utrhnout mu všechny jeho končetiny a těma ho umlátit k jeho druhé smrti.

MYRIAD

Od: P_B_4/65.1.18

Komu: K_F_5/23.53.6

Předmět: NE!

Dokud to ta holka nepodepíše, tak se ovládejte. Pak si obuju boty s tím největším podpatkem a přišpendlím jím Archera k zemi. Vy ho pak můžete stáhnout z kůže a nosit jeho kůži jako kabát, jestli po tom toužíte. Rozumíte? Do ničeho se nepouštějte. Zatím ne.

A ta dívka je mnohem víc než jen nějaká součástka. Každý je! Ale tahle dívka... bude jednou Vaše šéfka. Jednou bude šéfka nás obou. Být Vámi, pořádně bych si rozmyslela, jak se k ní budete chovat.

MYRIAD

Od: K_F_5/23.53.6

Komu: P_B_4/65.1.18

Předmět: Sorráč, ale nejste já

Ale jste rozkošná. Při čtení mé následující věty si představujte, že se ošívám rozpaky: Nežádal jsem o Vaše svolení. Mou poslední zprávu považujte za pouhé info.

A víte líp než kdokoliv jiný, že ke svým šéfům se chovám úplně stejně jako k ostatním. Jestli se Vám to, madam, nelíbí, můžete mě dát na jinou pozici. Nemám co ztratit. Vy ale, hádám, můžete přijít o hodně.

MYRIAD

Od: P_B_4/65.1.18

Komu: K_F_5/23.53.6

Předmět: Nemáte co ztratit?

A není třeba něco, co byste mohl získat? Ať to ta holka podepíše a já Vám dám to, co jste vždycky chtěl. Jméno Vaší matky, a kde ji najdete.

Ač se blíží konec

*Řekli mi, že historie je psaná vítězi,
ale vím, že to není vždy pravda.
Jmenuju se Tenley Lockwoodová a brzy budu mrtvá.
Tohle je můj příběh. Ale konec je pouhý začátek.*

kapitola první

*„Je lepší být nezapsaný
než být otrokem zákonů Troiky.“*

MYRIAD

V ústavu Prynne, kde je štěstí cizí slovo, jsem zavřená už tři sta sedmdesát osm dní. (Nebo devět tisíc sedmdesát dva hodin.) Důvod, proč to vím naprosto přesně, není ten, že bych na obloze sledovala východy a západy slunce, ale protože na zdi dělám značku krví pokaždé, když se v křídle pro zlobivé holky v tomhle ústavu rozsvítí světla.

Nejsou tu žádná okna. Alespoň jsem žádná nenašla. A ven mě nepouští. Nepouští tam nikoho z vězňů. Abych řekla pravdu, ani nevím, v jakém jsme státě nebo jestli jsme někde v podzemí. Než jsme sem doletěli, dojeli, dopluli nebo nás tu prostě vyhodili, dali nám pořádnou dávku sedativ. Ale ať už jsme kdekoliv, venku je pořádná kosa. Každý den, každou hodinu, každou sekundu nám tu ohřívají vzduch.

Slyšela jsem, jak se přátelé i nepřátelé ptají zdejších zaměstnanců na detaily, ale odpověď je vždy stejná: „Odpovědi si musíte zasloužit.“

Ne, děkuju. Abych dostala odpovědi, které chci, musela bych spolupracovat. To je pro mě cena příliš vysoká.

S úšklebkem na tváři vstanu z postele a jdu do rohu cely. Bolí mě každý krok. Záda mě nenávidí, ale svaly mě bolí tak hrozně, že se mi ani nemůžou vzpouzet. Minule mě potrestali jen tak pro nic za nic.

Zastavím se před svou radostí a pýchou. Mým kalendářem. Nový den znamená novou značku.

Nemám křídu ani tužku nebo zvýrazňovač, takže ukazovákem přejedu přes zubatý kámen, rozříznu kůži a značku udělám krví. Nesnáším, jak to štípe, ale mám-li být upřímná, líbí se mi ta jizva, kterou to zanechá. Díky svým jizvám mám co počítat.

Počítání je má vášeň a má oblíbená závislost je numerologie. Možná proto, že každý náš nádech je jako tikání na hodinách našeho života a s každým nádechem jsme blíž k smrti... a novému začátku. Možná proto, že se jmenuju Tenley – Ten, Deset. Kamarádi mi říkají Desítka.

Číslo deset představuje celek. Máme deset prstů na rukou a na nohou. Odpočítává se většinou právě od desíti. Narodila jsem se desátý den desátého měsíce v 10:10. No dobrá. Fajn. Možná jsem čísly posedlá, protože vždy nesou nějaký příběh a na rozdíl od lidí nikdy nelžou.

Tady je ve zkratce můj příběh:

Sedmnáct – počet let mé existence. V mém případě je existence moc silné slovo.

Jeden – počet kluků, se kterými jsem chodila.

Dva – počet kamarádů, které jsem od té doby, co jsem tu zavřená, měla a o které jsem přišla.

Dva – počet mých životů. Počet životů, které každý máme. Máme první život a pak věčný život.

Dva – počet možností, které mám pro svou věčnou budoucnost.

- 1) Můžu udělat to, co chtějí mí rodiče, nebo
- 2) můžu trpět.

Vybrala jsem si, že budu trpět. Krví udělám další značku na zdi. Spokojeně jdu do „koupelny“. Nejsou tam dveře, které by mi poskytly alespoň špetku soukromí. Je tam jen malá neoddělená sprcha hned vedle záchodu. Prý pro naši bezpečnost. Spíš pro pobavení ostatních, řekla bych. Všechny cely jsou hlídané dvacet čtyři hodin denně, sedm dní v týdnu, což znamená, že místní zaměstnanci mají povoleno sledovat živé vysílání kamer z cel a jsou k tomu dokonce nabádáni.

Doktor Vans, ředitel ústavu, nás rád provokuje. Vidím a vím všechno.

Velká většina učitelů nám nadává. S váma je to ztráta času!

Zřízenci nás zesměšňují. Nepřibrala jsi náhodou trošičku?

Většina hlídačů po nás mlsně pošilhává. Jsou z různých koutů světa, ale ač se jejich jazyky liší, všichni říkají v podstatě to samé. Říkáš si o to a jednoho dne to ode mě dostaneš.

To jsou jen některé z mnoha skvělých věcí na životě v Prynnu. Ne každý je tu příšerný, to přiznávám. Hrstka lidí tady se dokonce snaží, aby se k nám ti ostatní nechovali tak hrozně. Ale není žádným tajemstvím, že zdejšími zaměstnancům platí za to, aby nám to tu zneprůjemnili, abychom víc než cokoliv jiného chtěli pryč. Protože čím víc chceme pryč, tím spíš uděláme to, kvůli čemu nás sem rodiče poslali.

Má kamarádka Marlowe měla tu drzost dát šperky své matky do zastavárny, aby si mohla koupit jídlo, a byla tu, aby jí pomohli od „kleptomanie“. Další kamarád Clay tu byl, aby ho zbavili závislosti na drogách.

Ústav nepomohl ani jednomu. Marlowe před pár měsíci spáchala sebevraždu, a co se Claye týče... Nevím, co se mu stalo. Plánoval útěk a od té doby jsem o něm neslyšela.

Oba mi chybí. Každý den.

Prosila jsem Claye, ať útěk neriskuje. Jednou jsem se snažila utéct a tehdy jsem měla pomoc. Můj kluk James, jeden z hlídačů na vyšší pozici, zařídil, aby vypnuli kamery, některé dveře byly odemčené a ostatní hlídači v práci spali. I tak to nevyšlo.

Za Jamesovu snahu mi pomoci ho střelili do hlavy. A já se na to dívala.

Zatímco se svlékám z mundúru, po tváři mi stékají teplé slzy. S každým pohybem cítím další výstřel bolesti. Když jsem konečně nahá, vkročím do vlažné sprchy. Cudnost ze mě už dávno vymlátili (doslova!), ale osprchuju se, jak nejrychleji to jde. Každý den nám dají malý příděl vody. Když nám dojde, tak nám dojde. „To je hrůza, hrozně smutný,“ řeknou pak. Co nám nikdy nedávají? Žiletky. Nohy a podpaží si holím nitkami, co jsem vytrhala z uniforem. Už tak si připadám jako zvíře, nemusím se mu i podobat.

Ne že by na dobře upraveném vzhledu záleželo. I když máme povolené bavit se během jídla s lidmi opačného pohlaví, radši bych si vyrvala srdce z těla rezavou lžící, než abych s někým zase chodila. Ano, má to ohromné výhody, ale také ohromná rizika. Až se všechno pokazí (a ono se to pokazí), tak se z toho sesypu. Budu se muset postavit na nohy. Zase.

Měla jsem Jamesovi odolat, ale zrovna jsem byla na dně a zoufale jsem toužila po jakémkoliv náznaku citu. Pokaždé, když vypnul kamery, aby mohl ke mně do cely, riskoval, že přijde o práci. Ve skutečnosti za mnou chodil tak často, že v mé cele stále žije vzpomínka na něj. Každou noc, když vlezu do postele, vzpomínám na to, jak ze mě dostal prvotní stud. Jak mi hojil rány, když jsem byla zraněná. Jak mě držel

v náručí, byl mi útěchou, jak mě líbal. Chtěl zajít i dál. Já nechtěla. Ne tady. Ne s potenciálním publikem.

Zapomeň na minulost. Soustřeď se na současnost. Jasně.

Vypnu vodu a utřu se, co nejlépe to jde. Oblékám si čistý mundúr, žlutý jako počuraný sníh, ale navléknu ho jen k pasu. Mé ruce pořádně nefungují, ramenní svaly to vzdávají.

Co budu dělat? Nemůžu takhle odejít z cely.

Náhle se s tichým cvaknutím otevrou dveře. Zmrzne mi krev v žilách. Do cely vcházejí dva hlídači s drobnou holkou mezi nimi. Zalapám po dechu, ten šok mi dodá sílu, kterou potřebuju k tomu, abych zvedla ruce a zakryla si prsa.

Ne, nejsem cudná, ale tohle je pro mě nový způsob ponížení.

Hlídači tu holku pustí a strčí ji ke mně. Čeho si na ní všimnu jako první? Má křivě ostráhané růžové vlasy.

„Nová spolubydla,“ řekne mi jeden z nich. Když si všimne, že jsem polonahá, ušklíbne se: „Ale, ale, ale. Što my tu máme?“

Má silný ruský přízvuk jako vždycky, což je jeden z důvodů, proč mu říkám soudruh Debil. Hoří mi tváře, ale snažím se mu odpovédět sebevědomě: „Što my tu máme je nezletilá holka, která, až se odsud dostane, zařídí, abys shnil ve vězení.“

Když ke mně přistoupí o krok blíž, má na tváři ještě větší úšklebek. Ta holka s růžovými vlasy ho, k mému údivu, kopne do břicha.

Podívá se na ni, zvedne ruku k ráně. „Suka!“

Čubko rusky. Tím slovem jsem tu taky častovaná.

Ona se usměje se a prokřupne si před ním prsty, což je univerzální gesto pro: „Pojď si pro mě.“

Ten druhý hlídač chytne soudruha Debila a vytáhne ho na chodbu. Oba se na mě zamračí a zavřou dveře.

V tu chvíli mi ta holka okamžitě zamává a vypadá téměř... radostně. Zmateně na ni mrkám. Místo toho, aby měla strach, tak je šťastná? To jako vážně?

„Ahoj,“ řekne a všimnu si, že má britský přízvuk. „Jsem Bow, tvá nová nejlepší kámoška.“

Je šílená. Chápu. „Nehledám novou kamarádku.“ Doufala jsem, že zůstanu sama. Nerada spím, když je v pokoji někdo jiný, a k tomu, abych normálně fungovala, si musím přes den zdřímnout. Poslední spoluvězeňkyně mi řekla, že se v noci převaluju, křičím o týrání, kterým jsem si prošla, a zpívám písničku, kterou mě jako malou naučila teta.

Deset slz ukápne, já volám... devět set stromů, jen jeden je můj. Osm...

Ale ne. Zase se ztrácím ve vlastních myšlenkách.

„Počkej.“ Bow míří ke mně, její kroky jsou dlouhé a rázné. Zblízka mají její oči barvu čerstvě leštěných halčů. Jsou zvláštní, ale jsou podmanivé, pohled má intenzivnější, než by mělo být možné. „Pomůžu ti.“

Když ke mně natáhne ruku, udělám ze zlovyku krok dozadu. Ale tam... nic! Z pusy mi vyletí má oblíbená čtyřpísmenná nadávka. Bez pomoci Bow se neobléknu.

Dlaněmi si sevře prsa jako já a tvář se jí rozzáří: „Prsa jsou skvělé, co? Doslova vaky plný zábavy, fakt. Nechápu, na co si vy holky furt stěžujete.“

„Nemyslíš my holky?“

Sundá ruce z jejích vaků plných zábavy. „Kámo. Není nic špatného na tom, že si užívám svého vybaveníčka a trochu využívám vlastního zboží a služeb. Fakticky, jsem tak sexy, že i já bych si dala říct.“

Sexy? O tom by se dalo diskutovat. Divná, narcistická a perverzní? Bez debat. Je to trojkombinace. Jinými slovy, v tomhle kole jsem vyhrála jackpot s názvem „Pravděpodobně mě dneska někdo zabije“. Hurá.

„Nemám chuť se bavit o tvém zboží a službách, díky.“ Posunu se tak, že ji mám za zády. Tohle často nedělám. Tohle je moment naprostého zoufalství, jsem úplně na dně. Pokud se pokusí mě uhodit a utéct nebo se mě dotýkat a probodnout nebo cokoliv voplzlýho, bude toho litovat.

Zprudka se nadechne. Předpokládám, že prozkoumává množství modřin, které teď nosím.

„Ještě dneska, prosím,“ vyprsknu. Děsí mě, že bych jí mohla připadat jako slaboch.

Jemně mi rukávy prosouká ruce. „Doufám, že jsi připravená na věčný život. Ještě jednou tě takhle zbijou a zabije tě to.“

To pochybuju. Doktor Vans má mučení dobře promyšlené. Ví, co je pro tělo až příliš. „Věř mi. Smrt není to nejhorší, co se mi může stát.“

„Jasně že není. Jestli nemáš pro Nekonec ty správné plány, budeš doufat, že přestaneš existovat.“

Nekonec – místo, kde jsou Myriad a Troika, dvě říše, které jsou v životě po životě u moci. Tedy ve věčném životě. Kde prý začíná opravdový život.

Už několik let je svět rozdělený do dvou skupin. Jsou tu ti, kteří podporují Myriad, a ti, kteří podporují Troiku. Nikdo nepodporuje obojí. Jak by taky mohli? Ty říše si naprosto odporují. A to ve všem!

Myriad si cení autonomie, blaha, hojnosti. Pro ně je první život pouze krůčkem k věčnému životu, všechno, co se stane, je osud, a když zažijeme druhou smrt, smrt ve věčném životě, naše duše se vrátí zpět na Zem, na místo Sklizně, aby se sjednotila s jinou a novou duší.

Jsou ochotni smlouvat o dobrých podmínkách, aby někoho získali na svou stranu.

Troika je na druhou stranu známá pro svou strukturu... neustálé vzdělávání... absolutní přizpůsobení. Pro ně je

první život důležitý úplně stejně jako věčný život, osud je jen mýtus, a když zažijeme druhou smrt, dojdeme k odpočinku a lidská duše nás už nikdy nespátří.

Lidé z Troiky s vámi nebudou jednat o vhodných podmínkách, všem nabízejí stejné výhody. Bez výjimky. Pro všechny platí stejné zákony. Podle nich jsou věci buď správné, nebo špatné, a to pro všechny z nás. Všichni mají stejné podmínky.

Pokud jedna z říší řekne, že je nebe bez mráčků, druhá řekne, že se blíží bouře.

Brojí proti sobě už několik století a jejich hlavním cílem je zničit toho druhého. Proto tak moc bojují o další duše. Proto je také důležité vybrat si správnou stranu. Jednoho dne totiž jeden z nich prohraje.

Tady, na Zemi, nejsou ti, co podporují Myriad, a ti, co podporují Troiku, přímo rozdělení. Snaží se o společné soužití, ale harmonie mezi nimi není dokonalá a je cítit napětí, které snad nikdy neskončí.

Občas tu vypuknou nepokoje a pak je vláda nucena k vyhlášení stanného práva, aby zabránili větším výtržnostem.

Lidí jako já, kteří nevědí, jakou stranu budou podporovat, je málo. Vidíme výhody u obou stran. A vidíme i nevýhody.

Říkají nám nezapsaní.

My nezapsaní slýcháme o třetí říši pro duše, kde skončíme po naší první smrti. Rodiče mi o tom místě vyprávěli hororové historky, šeptali mi je během temných nocí. Je to Říše mnoha konců, kde v podstatě noční můry přicházejí k životu.

Často jsem si říkala... Není Říše mnoha konců pouze vymyšlené místo, jímž rodiče děsí své děti?

„Máš už něco?“ ptá se mě Bow, zatímco mi zapíná kombinézu. „Jako plány na Nekonec?“

„Nebudu se s tebou bavit o věčném životě.“

Ve tváři jí vidím zklamání. „Proč ne?“

„Budu tu ještě dalších tři sta padesát dva dní.“

$3+5+2=10$

„A?“

A ona odsud dřív, nebo později odejde. Znáím lidi jako je ona. Jsou ohromně optimističtí, dokud se něco nepokazí. Zaručuju vám, že až ji poprvé zbijí, ustoupí a udělá cokoli, kvůli čemu ji sem rodiče poslali.

„Zapomeň na příští život. Co tenhle? Řekni mi, proč jsi tady.“ Zvídavě nakloním hlavu a zamířím si to k naší cele.

„Poslal mě sem můj opatrovník.“ Jde k druhé posteli a sedne si na ni. Není vůbec ladá, není v ní ani špetka ženskosti. „Chce, abych byla světlo.“

Brr. Víte, co slyším já? Že je naprosto přizpůsobivá. „Takže jsi zapsaná u Troiky.“ To není otázka.

Hrdě přikývne hlavou. „To jsem.“

My si rozhodně nebudeme rozumět. „Co přesně znamená ‚být světlo‘?“ K čemu mě bude chtít přesvědčit?

„Cokoli je potřeba, abych někomu pomohla najít cestu z temnoty.“

Temnoty. „Jako z Myriadu.“

Ignoruje, jak suše jsem to řekla. „Jako z problému, jakýhokoliv problému.“

No, těch mám spoustu. I když si říkám, že tahle situace je jako hnojivo a musí z toho vykvést něco dobrého.

„Proč jsi tady ty?“ ptá se mě.

„Odmítám se dohodnout s Myriadem.“ Dohodnout v tomto případě znamená podepsat smlouvu krví.

Ve snaze donutit mě podepsat smlouvu, která mi sebere veškerá práva, mě občas rozmazlují. Není tohle hezké? Tohle tě čeká v Myriadu. Většinou mě ale týrají. Tohle je jen špetka toho, co zažiješ v Říši mnoha konců. Nejhorší je, že nevím, co mě čeká.

„Prynne by měl být nestranný,“ mračí se.

„Je.“ Jinak by doktor Vans nemohl jednoho člověka přesvědčit, aby se zapsal k Myriadu, a někoho jiného, aby se zapsal k Troice. Což dělá. Pořád.

Naše pohledy se střetnou, její je trochu překvapený a plný naděje. „Chceš se zapsat k Troice?“

„Ani trochu.“ Ramena jí klesnou. Dodám: „A nerada ti to říkám, ale tvůj opatrovník, ať je to kdokoliv, stojí za prd. Odsuzuje tě k životu v pekle. A úplně zbytečně! Tady nikdo nebude přijímat to tvé světlo.“ Nevěř nikomu. Pochybuj o všem.

„To možná ne, ale i tak se budu snažit. Na mých činech záleží – včera, dnes i zítra.“

S tím musím souhlasit. Dokonce bych klidně zašla trochu dál. I jen jediná myšlenka může vést k nejdestruktivnějším nebo nejkonstruktivnějším činům. A jediný čin může ve finále rozhodnout, jakým směrem půjdou naše životy. A naše smrti.

Vyberu si svou cestu. Sama. To, co si vyberu, neovlivní věčný život nikoho jiného, jen ten můj.

Otevře pus, chce říct víc, ale zavrtím hlavou. Už se o tom nebudeme bavit.

Vyskočí z postele a prochází se po cele, prozkoumává každý kout, každý roh a skončí u mého kalendáře. „To jako fakt? Používáš svůj prst jako tužku? Už se nedivím, že ti tu říkají Cvoku. Jsi největší potrhoun v tomhle ústavu.“

Ona fakt něco takového řekla. Jak ví, jak mi říkáj? „Všichni mi říkají Cvoku kvůli tomu, že moje holčičí koule jsou větší než ty jejich cvočky. Kvůli tomu a taky proto, že si svoje protivníky rozmažu na chleba jak máslo.“

Chvíli nad tím zamračeně přemýšlí. „Jestli jsou tvoje holčičí koule tak strašně velký, proč ti neříkají Chlupatý kulky nebo Masový kuličky plný chlupů?“ Promne si bradu. „No

jasně. Ani jedno nepopisuje tvou výbušnou povahu. Ha! Už vím. Budu ti říkat Spermobanka! Tam jsou zahrnutý jak ty koule, tak ty výbuchy.“

Zasměju se, až z toho zachrochtám. Je odvážná, za to má plusové body. Tady je to vzácnost, když se někdo neklepe strachy. Jasně, že jestli jen maličko ohrozí můj život, tak nezaváhám a ukončím ten její. Přežití je na prvním místě a nic není na druhém.

„Jestli mi tu někdo bude říkat Spermobanko, moje nátura vybuchne na tebe,“ odvětim. „Mezitím ti já budu říkat Sekyra. Nástroj, který nejspíš používáš na úpravu vlasů.“

Rukou si prohrábne zubaté konečky svého účesu. „Použila jsem kuchyňský nůž, abys věděla. Věřím, že ten sestřihl podtrhává mou krásu.“

Musím obdivovat její optimismus.

Najednou se spustí mé vnitřní hodiny a zapomenu na náš rozhovor. „Snídaně!“

Povzdychne si. „Jídlo. Jupíjej.“

„Cela se otevře za tři... dva... jedna.“

Rozevřou se dvoukřídlé dveře.

„Máme třicet sekund na to, abychom odsud odešly,“ vysvětluju. „Pokud se dveře zavřou, když jsme uvnitř, prošvihneме snídaní.“ To jídlo je dost hrozný, je to jen taková břečka, ale má v sobě dost vitamínů na to, abychom zůstali jakž takž zdraví. A cokoliv je lepší než hladovění.

„Takže jsme jako psi v kleci a pouští nás jen v určitý čas, abychom se nevydělali na něco důležitýho nebo nerozkousali nábytek. Paráda.“

Společně vyrazíme na chodbu. Lidi z našeho bloku udělají to samé. Dohromady je nás dvanáct.

Dvanáct: počet měsíců v roce, členů poroty u amerického soudu a číslic na hodinách.

Na chvíli se každý navzájem měříme pohledem. Vybuchne dneska někdo z nás?

Když nikdo neudělá žádné sprosté nebo násilné gesto (takže dnešek třeba bude dobrý den), zamíříme k východu na konci chodby.

Jane, jedna ze starších chovaneček, si sama pro sebe něco říká a pak se zastaví a začne mlátit hlavou o zeď. Na pěšince se jí rozedře kůže a po tváři jí kape krev. Všichni ostatní jdou dál se sklopenou hlavou a rukama si drží břicho, jako by chtěli ochránit své orgány nebo aby zastavili lavinu bolesti a utrpení.

Odhodlaně jdu dál vedle Bow a poprvé si všímám, že voní po lučním kvítí a citronech. Líbí se mi, jak voní, ale to jí dlouho nevydrží. Voda je tu cítit chemikáliemi a mýdlo, co nám dávají, zavání tukem.

Zazní ostré zahvízdnutí píšťalky, z toho se mi sevrou orgány. „Ale, ale, ale,“ zazní za mnou. „Prohrála jsem sázku, a to mi přišlo, že je to úplně jasná výhra.“

„Jako Becky,“ řekne někdo jiný a všichni se začnou pochichotávat.

Nemusím se otáčet, abych identifikovala toho prvního, kdo mluvil. Sloan Aubuchon, alias „nemůžeš mě nenávidět, protože jsem krásná, můžeš mě nenávidět, protože plánuju tvou vraždu“. Je to oblíbená chovanka doktora Vanse, i když se ho pokusila zabít už tak dvanáctkrát.

Podle toho, co jsem slyšela od starýho dobrýho doktora, když s ní mluvil, je tu buď za

a) nedokáže se ovládat, nebo

b) nechce si vzít starýho dědka, kterej zachrání majetek jejích prarodičů. Podle mě je to za a). Dohodnuté sňatky sice ještě existují, ale nejsou moc časté.

„Hej lidi, Tenley nezabila svou novou spolubydlící hned při prvním seznámení,“ pokračuje a její jižanský nosový

přízvuk je děsně roztomilý, i když se zrovna někomu vysmívá. „To znamená, že tu novou holku ještě nikdo nesežral. Ne doslova.“

Okouzlující.

Od pár lidí zazní nesouhlasné bučení, ale od pár taky povzbuzujících pokřiků.

Bow se otočí a usměje se. „O co jsi přišla? O pár bodů svého IQ?“

Skoro si povzdychnu, protože mi je jasné, co následuje.

Nasupená Sloan vyběhne proti Bow, chytne ji za límec mundúru a tím ji zastaví.

Jo. Přesně to.

Taky se zastavím, nejsem si jistá, jak budu pokračovat. Tuhle hru jsem viděla už několikrát – přesně jedenáctkrát, abych byla přesná – a vždycky zareaguju jinak. Už jsem předstírala, že jsem slepá a hluchá, ale taky jsem už rozdala pár ran, zatímco jsem řvala pár nadávek.

Já a Sloan máme různý přístup k životu. Zatímco já vybuchnu, jen když mě někdo provokuje (obvykle), ona na nováčky zaútočí hned při první příležitosti, která se jí naskytne, aby zabránila nějakým pozdějším provokacím.

Život je na nic. Přizpůsobily jsme se tomu.

„Bůh ti žehnej,“ Sloan pustí Bow a položí jí ruce na boky. Je vysoká, blondatá, pěkná jako modelka. Taková holka, jakou chceme být každá. Dokud neotevře pusy. Ani její neuvěřitelná krása nedokáže vykompenzovat to, jaká to je mrcha. „Nejsi dost chytrá na to, aby sis uvědomila, že tenhle příšernej chaos je v mojí režii. Drž hlavu sklopenou a jazyk za zuby. Nebo přijdeš o obojí.“

Bow se po mě pobaveně poohlédne. „Hej, víš, jak se říká blondýnce s půlkem mozku? Štístko!“

Fakt mě do toho právě zatáhla? „Nezapomnělas, že jsi taky blond?“ A taky z Troiky. Odpusť a jdi dál.

„Takže,“ Bow si mne bradu, „navrhuješ, že bych jí měla fouknout do ucha, abychom si vyměnily data?“

„Tak a dost! Rozluč se s vlastním jazykem.“ Sloan do Bow strčí tak silně, že klopýtne.

Než stihne udělat cokoliv jiného, bezmyšlenkovitě zareaguji a odstrčím Sloan ruku. „Ruce pryč.“ Dneska asi budu protestovat. Což může znamenat víc škody než užitku. Stejně jako my ostatní, i Bow se bude muset naučit, jak ubránit sebe samu. Jinak se přežít nedá.

Sloaniny zúžené zorničky se zaměří na mě: „Co budeš dělat, cvoku? Co?“

„Fakt to chceš vědět?“ zeptám se jemným hláskem. Být za tu šílenou holku v místě plným šílených holek má svoje výhody. Nikdo nemůže očekávat, co bude můj další krok. „Udělám to, co řeknu. Nebudu to brát zpět.“

Já a Sloan jsme proti sobě už šly, a nebylo to nic hezkýho. Žádný škrábání a táhání za vlasy, taková ta typická holčičí bitka. Dávaly jsme si rány a kopaly jsme do sebe jako zvěř.

Obě ještě máme jizvy.

Fyzické bolesti se nebojím. Už ne.

Zarazí mě, když slyším novou spolubydlící říct: „Kámo. Vidiš, jak je tohle směšný? Sloan, náš Démon, mluví na naši Desítku a má u toho plnou hubou splašek.“

Zazní další nesouhlasné bučení a souhlasné pokřikování.

Sloan na chvíli zapomene, že tam jsem, a začne cenit zuby: „Možná tě nepřipravím o jazyk a hlavu... zatím. Chci, abys viděla, co tě se mnou čeká, a abys žadonila o milost, kterou nedostaneš.“

„Dost!“ Z repráků nad námi zazní přísný hlas. „Znáte pravidla, děvčata. Žádné lelkování po chodbách. Buď jděte do jídelny, nebo do bičovací místnosti. Vyberte si samy.“

Podívám se na Sloan, která upřeně hledí na Bow. Ta se na ni šklebí.

Sloan vycení zuby a řekne mi: „Víš, že tvůj přítel nebyl jedinej, kdo umí podplatit hlídače, aby vypnuli kamery, že jo? Být tebou, radši bych spala s očima dokořán.“ Pak se otočí na podpatku a odkráčí. Nebo se o to aspoň pokusí.

Chytnu ji za ruku, zastavím ji a jsme si tváří v tvář. Snažím se mluvit potichu: „Jestli přijdeš do mojí cely, udělám si z tebe filé. Nikdo si nebude všímat toho, jak křičíš bolestí. To ty víš, že jo?“

Ty křičíš, já křičím, všichni křičíme. Všem je to jedno. To je neoficiální hymna tohohle ústavu.

Sloan se mi vytrhne a odejde.

Věnuju Bow neveselý úsměv. „Vítej v Prynnu.“

kapitola druhá

*„Můžete si být jistí, že naše zákony
budou dnes stejné, jako byly včera.
A tak to bude už napořád.“*

TROIKA

Bow se začne smát, čemuž nerozumím. Cítím se jako medvěd, do kterého právě šťouchli tyčí. Nemám ráda, když mi někdo vyhrožuje. A obzvlášť nemám ráda, když musím čekat na to, abych se s těmi výhrůžkami vypořádala. Ale ona je pobavená.

„Pojď,“ zamumlám a táhnu ji chodbou dál, i přesto, že se mi to zrovna nelíbí.

Je tu několik dveří a všechny jsou natřené zvratkoidní zelenou. Stěny jsou šedé jako podnosy, na kterých se nosí léky, podlaha hnědá jako kalhoty někoho, komu něco uteklo. To je prověřený fakt. Minulý týden vyhrožoval jeden ze strážů nováčkovi kastrací a nastalo boží dopuštění... hlavně v jeho střevech.

„Dík, že ses za mě postavila,“ Bow ťukne ramenem do toho mého. Cuknu sebou a ona zamumlá: „Já bych ji zvládla, to jako bez problému, ale ty ses ke mně přidala.“

„Neděkuj mi. Jen buď v pozoru a omez urážení ostatních. Nechci z podlahy vytírat tvoje orgány.“

Úšklebek jí začne mizet z tváře. „Nebaví mě po ní vyjíždět. Sloan má svých problémů dost. Ale ta její všeobecně hrozná povaha ve mně probudila mou vnitřní mrchu. Ani jsem nevěděla, že uvnitř sebe nějakou mám! Ale dobře, jo, měla jsem tu situaci zvládnout trochu jinak.“

„Jak ty víš o jejích problémech?“

„Jo, to jsem se asi přehlékla. Jakože – kdo nemá nějaký problémy, že jo?“

Pravda. Všichni jsme sem přišli s nějakými problémy.

Projdeme kolem společenky, kde většinou máme hodiny. Ani tady se nedá utéct střední škole. Jsou tu plyšově kožšinové gauče a tři různé kruhy postavené ze židlí, což dává smysl. 1) Myšlenka, 2) slovo a 3) skutek, když to sečtete, vyjdou vám lidské schopnosti.

Za rohem a za spoustou dveří je jídelna. Místnost sloužící pouze své funkci, bez barev, s mořem stolů a lavic přišroubovaných k zemi. Vězni z řad mužů sedí a jedí ze svých podnosů.

S Bow se postavíme na konec řady. Soustředím se na detaily. Počet vězňů: sto žen oproti devadesáti sedmi mužům. Je to nevyrovnané. Nemám ráda, když je něco nevyrovnané. Váhy by vždy měly být vyrovnané.

Je tu dvacet hlídačů, deset mužů, deset žen, na deset špatnejch je tu jeden dobrej. I když tam venku je na každých sto lidí jeden pracovník Troiky a jeden pracovník Myriadu, tady žádní pracovníci nejsou.

„Matikuješ si?“ zeptá se mě Bow. „Vypadáš, jakože si matikuješ. Mám rovnici, která se ti bude líbit. Na světě jsou asi dvě miliardy lidí a dvacet milionů pracovníků. S takovou pravděpodobností jsem nikdy neměla skončit v tvojí cele.“

„Naznačuješ, že život je hra s nulovým součtem? Vyhrála, já prohrála.“

Odfrkne si: „V podstatě jsi vyhrála loterii, to moc dobře víš.“

„Nebo si tvůj opatrovník připlatil, aby tě dali do cely s nezapsanou, nejlépe s někým, kdo má předky z Myriadu.“ Což by bylo v mém případě pro doktora Vanse kontra-produktivní. Ale on úplatkům nikdy neodolá.

„Podívejme se na tebe! Hezká i chytrá!“

„A hladová,“ postěžuju si.

Čím víc se blížíme na začátek fronty, tím více kolem sebe slyšíme různé konverzace.

„Smůla. Já si to zamluvila.“

„Schovalas to? Řekni mi to!“

„Ať se ke mně ta myriadská špína ani nepřibližuje.“

Kolik z nich je pro Myriad? Kolik z nich je pro Troiku? Kolik z nich je nezapsaných?

Bow o tom nejspíš nikdo neřekl. O věčném životě se tu mluvit nesmí. Tedy mezi sebou. Hádám, že se tím doktor Vans snaží zabránit nepokojům.

Usoudila jsem, že Sloan je nezapsaná, což nebylo tak těžké, když nesčetněkrát řekla: „Radši budu královna v Říši mnoha konců než trubec v Myriadu nebo Troice.“

Dobře, ne nesčetněkrát. Třiadvacetkrát.

„Budeme spolu trávit hodně času,“ říká mi Bow. „Zkusme se trochu líp poznat.“

„Ne, díky.“

Trvá na tom: „Jak ti řekli o říších?“

„Obvyklým způsobem.“ Veřejné školy nemůžou podporovat jednu z říší, to mohou jen soukromé školy, proto dětem o říších vypráví jejich zaujatí rodiče. Na určitých místech taky můžete jít na virtuální prohlídku, ale i na těch je všechno překroucené. Podle toho, kdo onu prohlídku vede.

Moje teta Lina, tátovo šílené dvojče, prý trpí polyfúzní poruchou, což znamená, že starší duše se (nejspíš) sloučily s tou její. To sloučení je tak silné, že dokážou ovládat její tělo. Když se zrovna nehihňá jako desetileté dítě, které mluví pouze v minulém čase, pracuje pro Pohled na druhý břeh, společnost, kde se dělají prohlídky a kterou vlastní Myriad.

Viděla jsem noci políbené hrady, u kterých byly zahrady plné orchidejí. Viděla jsem rušná města s ocelově-kamenými mrakodrapy, plné nočních klubů a lázní, propojené elegantními stříbrnými mosty a tunely a pokryté ocelovým osvětlením ve tvaru draků. Zářivé pláže s bílým pískem a měsícem zalitým výhledem na rudé, safírové a zelené korály.

Novodobá technologie v kombinaci s kouzlem starého světa jako třešničkou na dortu.

Je tam něco pro všechny, říkává teta Lina, když zrovna neblázní. A když blázní? „Světlo se dostalo do temnoty a temnota zemřela... Já nechtěla zemřít.“

Na druhé straně máme děsivou verzi Myriadu, jak ji ukazuje Troika. Temnota je všudypřítomná. Temnota tak hustá, že vám po ní zůstávají skvrny na kůži jako po motorovém oleji. Jsou tam moře a moře mrtvých stromů, rozlomené tlusté větve, z kůry kape něco rudého. Krev. Ptáci, kteří přežili nedostatek světla, místo pípání pláčou. Ve městě je příliš mnoho lidí, všichni namačkaní jako okurky ve sklenici a pláže se podobají skládkám.

Verze Troiky podle Myriadu není o nic lepší. Apokalyptická skládka, kterou spaluje nemilosrdné slunce.

Jako dítě jsem nechtěla nic jiného než vyhnout se Troice... než mi ji popsal můj pracovník právě z Troiky: paprsky slunce dopadají na spleť zahrady, luční kvítí. Mají tam duhy. Prosperující metropole je jak fantastická, je to futuristické město s honosnými vesnickými usedlostmi

a samými skleněnými a chromovými budovami různých tvarů a velikostí.

„Možná bys měla přestat zmiňovat říše,“ řeknu konečně. „Nebo tě potrestají.“

Zhluboka vydechne. „Dobře, budu mluvit o něčem jiném. O něčem fascinujícím. Třeba o tomhle jídle. To jídlo bude určitě vypadat úplně stejně, až půjde ven, jako vypadá teď.“

To se neplete. „Jestli chceš změnit jídelníček, jedna z možností jsou brouci v naší cele. Jen pro informaci. Pavouci chutnají jako krevety a švábi jako mastný kuře.“

„Teď mám chuť zároveň zvracet a obejmout tě.“ Chvilí nad tím přemýšlí a zasněně si povzdechne. „Možná mi sem propašujou dezert.“

„Tak to hodně štěstí.“ Ostatní se o to pokoušeli. Ostatním to nevyšlo. „Chytnou tě a –“

„Potrestají, jo, jo, já vím.“

Obě dostaneme ták. Když hledáme stůl, skupina kluků si začne prohlížet Bow. Mají u toho plnou pusu pošklebků.

Já ztuhnu, ale když si sedneme k prázdnému stolu po jejich pravici, Bow na ně mrkne.

„Myslím, že hlídači říkali, že se jmenuje Bow,“ řekne jeden z nich, ani se nesnaží mluvit potichu.

„To na ni sedí, na rozdíl od její uniformy. Má tlustá Bow,“ odvětlí druhý, načež se jeho kamarádi začnou smát.

Bow je ignoruje a míchá lžící tu břečku na talíři, jako by jí na tom nezáleželo. Je malá a má silnou kostru, vypadá obyčejně, ale pořád je to člověk s city.

Najednou odseknou: „Na čestnosti záleží víc než na velikosti, ubožáku.“ Tak říkáme někomu, koho nechce ani jedna z říší.

Pošle mi vzduchem pusou. „Co kdyby sis mi přišla sednout na klín, Cvoku? Můžeš posoudit, jak na tom jsem s velikostí já.“

Dvojsmysly jsou v Prynnu na denním pořádku a většinou je přehlížím. Dnes pevně sevřu lžíci. Vidličky a nože nám nikdy nedávají. Ne že by na tom záleželo. I se lžící dokážu ošklivý věci.

Podívám se na něj a řeknu: „Máš rád svůj vlastní jazyk?“
Vyplázne ho a zamává mi s ním.

Nechci se s ním prát, na to mě moc bolí tělo, ale půjdu do toho. Jestli prohraju, tak prohraju, alespoň ale zanechám dojem.

Bow mě poplácá po hlavě: „Zapomeň na něj, Spermobanko. Nechápe, že pro nás všechny je zevnějšek jen ulita. Má krása je uvnitř a nikdy nezmizí.“

Takhle milá nemůže být. Prostě nemůže.

Kluci se zase začnou bavit mezi sebou, šeptají si mezi sebou, předstírají, že k tomu, k čemu skoro došlo, vůbec skoro nedošlo.

„Navíc,“ dodá Bow, „on není ani trochu můj typ.“

„Což je?“

Pozdvihne obočí. „Holky.“

Aha. Chápu.

Chvíli jsme potichu. Jím ze svého podnosu a uvědomuju si, že kolem nás jsou lidi, proto jsem pořád v pozoru. Musím být tak silná, jak je to jen možné. Bow se jídla skoro nedotkne. Jednoho dne ji dožene hlad a bude za tu břечku vděčná.

Když se postavíme, jeden z kluků se snaží vzít si jídlo z podnosu svého kamaráda.

„Dotkni se mého jídla a zabiju tě,“ zahrozí.

„Na, tady máš moje,“ řekne Bow.

Ten kluk se na ni zamračí: „Všímej si svého, ty krávo.“

Nevěř nikomu. Pochybuj o všem.

Pokrčí rameny, nic to s ní nedělá. „Tvoje blbost.“

Nevím, kam ji ve své mentální kartotéce zařadit. Je moc dobrá na to, aby byla skutečná? Spolehlivá? Stojí za to s ní soupeřit? Nebo ji mám ignorovat?

Při odchodu z jídelny mě pošlou do společenky na ranní terapii myslí – musím začít den správně. V duchu se ušklíbnu. Bow pošlou do tělocvičny na ranní terapii těla.

Sloan jednu holku odstrčí, aby si mohla sednout vedle mě. „Musíš té své spolubydlící utáhnout uzdu.“

Budeme předstírat, že jsme si navzájem nevyhrožovaly? Dobrá.

„Ona není můj problém,“ řeknu. Za svoje činy si musí nést následky sama.

„Nebud' blbá,“ odsekne Sloan. „Na tomhle místě by měla být tvá spolubydlící tvá nejlepší kamarádka. Bude ti hlídat záda, až je budeš mít pohmožděný.“ Samolibě se ušklíbne a rukou mi tlačí na ramena, až z toho syčím bolestí. „Jako teď.“

Odstrčím jí ruku, což bolí ještě víc. „Nepotřebuju tvoje rady.“ Nevěř nikomu...

„Očividně je potřebuješ. Zaslechla jsem, že doktor Vans tu dnes večer nebude. Dva hlídači se rozhodli, že to je ideální čas na to, aby ti vrátili to, jak jsi uškrtila jejich kamaráda.“

Ztuhnu. K tomu došlo před čtyřmi měsíci a vzpomínky na to se mi pořád vrací. Ten hlídač, o kterého šlo, se proplížil do mojí cely. Myslel si, že bych se mu měla odměnit za to, jak je ke mně hodný. Já si to nemyslela.

Ústav opustil v pytli na mrtvoly.

Nelíbí se mi fakt, že jsem ho zabila, i když to bylo v sebeobraně, ale taky jsem si to ani trochu nevyčítala. Na to mě tu už mockrát zbili a viděla jsem tu na to příliš vražd. Jak děcka zabíjí jiná děcka. Jak hlídači zabíjejí děti. Jak Vans zabil Jamese. Rychle jsme znečitlivěli. Přežijí tu ti nejlepší.

Já a Myriad asi máme něco společného. Moc je právo.

„Díky za varování,“ odpovím a začíná se mi svírat žaludek. Nejsem připravená na další souboj. Ne na tak velký souboj. Na to nejsem dost silná.

Zamračí se na mě: „Nechtěla jsem ti to říkat. Čím méně budeš připravená, tím větší jsou šance, že zabiješ jednoho z Vansových chlapů.“

Krvelačná jako vždycky. „Taky větší šance, že strávím následujících třicet dní v jámě, takže budeš mít šanci zaútočit na Bow, aniž bych do toho zasáhla, co?“ Jáma je chladná díra ve sklepe, ve které je jediný zdroj vody rezavý kohoutek a jediným nábytkem kýbl.

„Hej, to není tak strašná cena.“

„Jasně, že si to myslíš. Tys tam nikdy nebyla.“

„Ne, že bych se nesnažila.“

S tím se nedá nesouhlasit. Často jsem přemýšlela, proč jí Vans tak nadržuje. To s ním spí?

Zaslechla jsem drby o tom, že si holky svými těly vydobývají speciální privilegia. Taky jsem slyšela o holkách, kterým vyhrožují horšími podmínkami, pokud odmítnou. Mně na to stačí jen pomyslet a už jsem našťvaná.

Čas od času mi někdo ze stráže něco takového nabídne. Já okamžitě bez rozmyšlení odmítnu. Nikdy jsem s nikým nespala a moje poprvé nebude obchodní transakce. Pár mých kamarádek ze života před ústavem do toho praštilo a netrvalo mi dlouho, než jsem si všimla, že většina zklamaně brblala a jen některé si nad tím zasněně povzdychovaly.

To, jak přijdu o panenství, bude vzpomínka, kterou si s sebou ponesu do mého dalšího života, a zatraceně, já budu jedna z těch, co o tom zasněně povzdychávají.

„Děláš to se šéfem?“ zeptám se jí.

Tváře jí zčervenají. Cítí se trapně? Stydí se? Obojí? Vyskočí ze židle a vyjekne po mně: „Jdi do Říše mnoha konců, ty ubožačko!“

„To mám opustit tenhle luxusní bejvák? Ani náhodou.“
Odkráčí a sedne si jinam.